

Sunnuntai, juot joulukuisen kupillisen teetä
pohdiskelet

                  nukahdat,
          säpsähdät hereille
tyhjennät kupin
pukeudut
astut ulos
huomaat unohtaneesi laukun
palaat takaisin

                  liikut ajassa eli siirryt mielessäsi
          hetkeen jona astuit sittenkin liian riuskasti ulos
selattuasi läpi viimeisimmän unesi
sen teekupillisen jälkeen siis
myöhään ja sitä tuskin enää tavoittaen
ja nyt olet taas kävelemässä polulla
edempänä raakkuvia varisparvia kohti ohi
vesirajassa syntyneen, sulaneen, uudestaan jäätyneen jään,
tuulen pinoaman ja taas sulaneen
jonka äärellä sorsat räpiköivät karkuun nopeita askeliasi

jäät tuijottamaan miehiä jotka jakavat glögiä
soppakanuunan luona, verikauha päässä jokaisella
ympärillä hiljaisia isoäitejä perheitä pyhänä
lapset maistavat
ihan pieninkin vaunuissaan tahtoisi mutta äiti ei anna
lyhyet kädet ja tuoliin sidottu, mitäs siinä voisi tehdä ei
mitään

tämä on liian kuumaa minä puhallan
pieni tyttö sanoo toiselle,
minäpä lämmitän käsiäni toinen sanoo, pitää
muovimukia kämmeniensä välissä

tajuat että olet eksynyt
kaiken hyödyllisen
oikean
ja näköjään hauskan keskellä
sinä olet matkalla

Sitkeänä?
Tahtovana kammata akselit kierroiltaan?
Itseäsi kiusaten,
kamppaillen sinua vierovaa varmuutta vastaan?

Ajattelet niitä miljoonia jotka uskovat
syntyvänsä uudestaan ja kulkevansa haihtuvaisten
ja hentojen ruumiiden astioiden lävitse
niin kuin lanka lävistää helminauhan

Mutta sinä et ole niin kevyt, sinä
tämän varmuuden lapsi
sinä sait aivan toiset kartat

Haihtuvainen ruumis seisoo väkijoukossa
kaikki katselevat
se sieppaa jonkun katseen väkijoukon ylitse
ei tiedä kenen ei tule koskaan tietämäänkään

se liikkuu
muiden joukossa, eksyy
lipsahtaa sinne jonnekin
mistä se aina diagnosoidaan takaisin
Todellisuuden Sosiaaliseen Rakenteeseen -

se havahtuu johonkin rykäisyyn
ylittää tien
kulkee monen kahvilan ohitse
ennen tätä johon se nyt pääsee

se asettuu istuvaan asentoon
löyhään mutta tihentyvään pieneen yhteisöön
ja kohta
täällä on olemassa joku
siinä sivupöydässä
joka etsii seuraa
ja se olet sinä.

Vanha mies naapuripöydässä kohistelee lehteä
pudotat äänekkään lusikan mukiin

tarjoilija tulee kantaa astioitaan
vetää tuolin edestäsi, kiskoo
rämisee pitkin laatoitusta
nojaillet käsitukeen, kuuntelet
kotoisaa hälinää joka leviää, kutsuu,
hiipuu kun tasapaino asettuu taas

ilmassa tuntuu olevan saumoja

sivupöydän passiivinen katse
näkee liikehdinnän alun ja lopun ja kuvittelee erottavansa
myös
miten jostakin mielen oman ehkä syvyyksistä
ajatus nousee kuin kupla, ponnistelee pintaan
puhkeaa sanoiksi
äkilliseksi tarpeeksi verrytellä tai toimia

miten se leviää ilmaan ääniksi ja merkitystä säteileviksi
eleiksi, vaikenee
katoaa seinien imemänä ehkä avaruuteen karaten
hermojen tauottomaan sävelradioon ja pään kohinaan
joka muihin näytöksiin katoaa, vielä niiden syynäkin

me synnyttämme toisemme, muistat äkkiä

sitten pudotat sen

muistosi,

vahingossa,

lämpöisen kahvion hälinässä

unohdat

koko jutun ja ihmettelet missä oikein olikaan

jokin arvoitus ratkaistavaksi

vai oliko missään

koskaan ollutkaan

Ovi on sulkeutunut
takana, kuljet kadulla osana toisia hukkuneena
pieneksi aivan anonyymiksi pisaraksi
liikkeenharjoittajien kirjanoppineiden ja personal trainerien
joukkoon

joista jokainen uskoo tietävänsä
missä kulkee ja kenen tajuntaa hallitsee

Jatkat
kohti suurtorin soihtujen joukkopaloa
siinä monia liikehtii vaimeasti vierekkäin peräkanaa
suunnaton jatkuvuus
eikä kadun lapsia ei klovneriaa ei näkymätöntä teatteria
ei ajatuksen äkillistä irtiottoa
yllättäen karnevalisoituvana eleenä, ei, outoa,

käännähdät kohti katua
kahta puolta matavaa lumihileisten palttoiden virtaa
alitse sähkövaloroikkien, tämän juhlan muodon lävitse
etsiytyäksesi halpaan baariin

nauttimaan kemiallista kadotusta että olisit sinäkin
sopeutunut,

juuri sopivasti turta ja hyvänsuopa
ja liikkeessä että turhantarkka olentosi
tästä kehityskulusta vielä tietoisenaikin hukkuisi jonnekin
huvittuneisuuden laskoksiin

ja hidasta urkumusiikkia
ja salamoivia öitä
ja kapinaa kummituksia vastaan
niin kuin avaisit kevyen portin astut päivästä yöhön

ja sinä olet Historia
ja sinä olet Karuselli

tänään jalkojesi juuret maan sulaan sydämeen
tänään hiuksesi tähtitasangoilla
tänään ovat sinun kansakuntien petokset ja itkut kiviin
kirjotut
uhraat savuinen taivas todistajanasi

ja sinä olet kyklooppi
ja sinä olet käkikello

etkä sinä yhtään pelkää -

Maanantaina menet töihin
jos vaikka olet jossakin toimistossa, tiedäthän
voisit olla raksalla mutta voisit olla toimistossa
taistelemassa olemassaolosta
tai voisit olla sivuraiteella, tuolla noin, tuossa pikku kopissa
ei missään
eikä kukaan kuule sinusta eikä luultavasti tule
kuulemaankaan

mutta olet nyt toimistossa, naps,
napsautat teksturin käyntiin ja alat kirjoittaa puhtaaksi
kirjettä
kirjoitat, sylettää, etenet yli tyhjien

työtoveri tulee, käy aamiaisella, palaa
lopetat kirjoittamisen
pohdit mitä voisit pohtia jos jaksaisit
luetteloit mielessäsi tunteita joita saattaisit tuntea
istut
nuokuskelet
kitisevällä tekokuitupallillasi
huutaa haluaisit vaan et ihan uskalla
päättät lopulta livahtaa kävelyllä

Ulkona valoa ja ilmaa, loistava päivä
palaat sisään
otat niskoillesi lastin koksia jonka johtaja kaataa päällesi
kumartelet, nyökistelet, kyllä se siitä
menet kahvilaan nokkimaan ja nokittavaksi
lounaalla keskustellette siitä ja siitä niin
ei varmaan kyllä ei niin
työstät kylmää tonnikalasalaattia
tunnet itsesi juraaiseksi fossiiliksi, kitiini rahisee
viimeinenkin energiankipinä lennähtää jonnekin
ilmastointihormien sokkeloihin

palaat
selaat lehteä
haukottelet
puret purukumia
tuijottelet asiallisen näköistä seinämaalaa
lehdessä kerrotaan ihmeellisestä aanelosesta
(sen klooneja on miljardeittain kehitetyssä maailmassa
jokaisen mitat 210 x 297 millimetriä
suhde liki täsmälleen kahden neliöjuuri)
nyökyttelet päätäsi
ammuskelet kuminauhoja ja paperiluoteja ympäri huonetta
mapit hohottavat hyllyissään

havahdut bussissa joka heittää sinut

joku puhuu puhelimessa

joku istuu sinun viereesi ja heittää sinulle

sairaskertomuksensa

joku tulee ikkunasta sisään moottoroituina sarjoina

näkökenttäsi laidalla vilahtaa värikäs lehdykkä, toinen,

mainosaita, sata metriä huutoa

rullaat ostamaan ruokaa, löydät kaupan, jonotat

ostat kohti kotia katujen surina ja kohina mukana

suljet sen oven taakse ja istuudut

koetat hidastaa mutta et onnistu

kuulet vahingossa radion

kaivurimme kävi purkamassa sinulta ullakon